

ÖSTGÖTAGRENADJÄREN & SVEAARTILLERISTEN

NUMMER 1 • 2013

A 1:s siste och 47:e regementschef, generalmajor Christer Lidström har efter A 1 nedläggning bland annat tjänstgjort som Ledningsinspektör men är också känd för oss som chef för den svenska delegationen till Neutrala staters övervakningskommission i Korea från oktober 2008 till april 2011.

”Land of Morning Calm and the Forgotten War”

Regionen nordöstra Asien

Koreakriget benämns och betraktas av många utanför Nordost-Asien (härmed avses i denna artikel Kina, Ryssland, Japan, Taiwan, Syd- och Nordkorea) som det glömda kriget. Ingenting kan vara mer felaktigt och förrädiskt. På halvön pågår ständigt ett utstuderat propagandakrig med tydliga inslag av psykologisk krigföring, medvetna provokationer, överlagda brott och överträdelser mot det ömsesidigt ingångna Stilleståndsavtalet (Korean War Armistice Agreement). Till detta skall också läggas de många olösta gränskonflikterna i regionen avseende vissa omdiskuterade ögrupper som finns mellan Nord- och Sydkorea, Japan och Sydkorea, Ryssland och Japan, Kina och Japan samt konflikten Kina och Taiwan.

För att något beskriva dynamiken och expansionen i regionen är följande värt att notera: Nordost-Asien har världens snabbaste växande ekonomi, en femtedel av världens ekonomiska utfall och världshandel, fem av

världens 20 största ekonomier, fyra av världens sju största krigsmakter, två kärnvapenmakter och Nordkorea som antas ha ett tiotal stridsspetsar.

I flera länder har relativt nyligen ”val” genomförts med oviss framtida politisk inriktning samtidigt som USA byter fokus från Europa till Stilla Havet och Oceanien. Sammantaget innebär detta att viss osäkerhet råder avseende stabilitet och utveckling i regionen. Läget beskrivs av många experter som oförutsägbart vilket snabbt kan komma att försämrats i takt med ytterligare ekonomisk avmattning.

Koreakriget i korthet

Kriget startade på midsommardagen 1951 då Nordkorea överraskande anföll ett illa utbildat, utrustat och oförberett Sydkorea. Stora delar av den sydkoreanska krigsmakten hade hemförlovats och nordkoreanerna nådde snabbt stora inledande framgångar. Genom ett snabbt agerande i Säkerhetsrådet av den amerikanske presidenten Truman antogs två resolutioner. I den första, 25:e juni, krävdes ett omedelbart stopp för fientligheterna och ett tillbakadragande av de nordkoreanska styrkorna norr den 38:e breddgraden. Den andra, 27:e juni, uppmanade medlemsstaterna att undsätta Sydkorea. 7:e juli antogs ytterligare en resolution som innebar bildandet av en FN-styrka under amerikansk ledning för att slå tillbaka den nordkoreanska väpnade aggressionen. Till befälhavare utsågs den legendariske och med tiden kontroversielle generalen MacArthur.

Nordkoreansk soldat observerar besök vid den sydkoreanska delen av Joint Security Area. Foto: Per Sandgren FM.

Kriget böljade fram och tillbaka med oerhörda umbäranden och förluster såväl militärt som civilt intill undertecknandet av Stilleståndsavtalet den 27:e juli 1953. Totalt beräknas 2½ miljon ha dödats och skadats varav knappt en miljon i Sydkorea och drygt en och en halv i Nordkorea.

Det finns anledning att poängtera att Stilleståndsavtalets signatärer var den amerikanske befälhavaren, generalen Clark, för FN-kommandot och Kim Il Sung för Nordkorea resp. den kinesiske befälhavaren, Peng Teh Huai, för Folkrepubliken Kinas frivilliga styrkor. Sydkorea har således inte undertecknat Stilleståndsavtalet.

Generalmajor Christer Lidström

...forts på sidan 3

Livet efter officerstiden

"FA Kapten". Så löd beskrivningen i den sista placeringsordern från Försvarmakten. "Förtidsavgången". Lät lite konstigt då jag bara var i 30-års åldern år 1997.

När nedläggningsbeslutet kom så var jag på lärartjänst (kommendering) i Östersund, på ATC. Vi, min fru Annika och jag, hade med oss vår då 3-åriga son och väntade vårt andra barn. Beslutet kändes därför väldigt tungt (liksom säkert för samtliga kollegor). 80 mil hemifrån och dessutom, snart, 4 månader att mäta. Jag förstod att alternativet stanna i Försvarmakten skulle innebära nytt uppbrott från basen i Linköping och tyckte inte det var ett alternativ. Planeringen för barnens uppväxt stod högre upp på agendan.

Jakten på civilt jobb inleddes således. Inte helt trivialt då jag hade 80 mil att resa till anställningsintervjuer. Jag vill minnas att jag gjorde 5-6 sådana resor på bara några veckor?

Till slut fick jag dock napp. Ett företag som hette Fujitsu-ICL, vilka utvecklade PC åt en Japansk storkoncern sökte chefer/projektledare och jag lyckades knipa förstaplatsen. Det var första, men definitivt inte sista, gången som jag insåg att den militära ledarskapsutbildningen verkligen slår högt.

Efter bara ett år på Fujitsu-ICL så kom nästa dråpslag. Japanerna skulle lägga ner enheten i Linköping. Två nedläggningar inom ett år... Vår ledningsgrupp gjorde dock ett fantastiskt arbete och lyckades sälja in samtliga ca 150 anställda till Ericsson AB, vilka då var på stark frammarsch. Utan en enda dags arbetslöshet övergick min anställning alltså till Ericsson. Året var då 1998.

På Ericsson blev jag kvar i ganska exakt 12 år. Arbetsuppgifterna skiftade dock under åren. Jag började som projektledare och sektionschef vid olika utvecklingsprojekt. Under de första 7 åren var det mycket resor. Sverige, Norge, Finland, Tyskland, Nederländerna, England, USA, Taiwan..

Då barnen var i "uppväxtåldern" så kändes det tungt att vara borta så mycket från familjen. Jag bad därför om en omplacering och nya arbetsuppgifter. Mer på hemmaplan önskades. Fastighetschefen skulle byta jobb så där kom en öppning.

2005 inleddes så min "nästa karriär", som Fastighetschef. Här var det i stort sett bara tjänst i Linköping, vilket passade mig utmärkt.

Jag kom nu också i kontakt med byggbranschen, då Ericsson stod inför stora ombyggnadsprojekt av sina lokaler. Mina huvudsakliga arbetsuppgifter bestod således i att handla upp entreprenader i olika former, samt följa upp dessa med underhållsavtal.

Byggfolket är ett jordnära släkte. Raka puckar. Direkt feedback. Lite som i det militära visade det sig och detta uppskattade jag.

Under en av dessa entreprenader kom jag i kontakt med den, vid IB4, f d reservofficeren Lars-Göran Torpheimer som i Linköping är en känd entreprenör. Han har byggt upp två stora installationsföretag varav det första är sålt till en stor koncern.

Det andra företaget var vid den här tiden under uppbyggnad. Lars-Göran undrade om jag inte ville börja jobba hos honom. Personkemin kändes rätt, utmaningen kittlande och jag gillade ju, som sagts, byggfolket. Att jag närmade mig 45 och redan hade 12 år på Ericsson fick mig också att tänka tanken "nu eller aldrig".

Våren 2010 började jag därför på Torpheimergruppen AB, som VD för saneringsbolaget och har varit där sedan dess.

Jag uppmanades att skriva något om mitt bästa minne från officerstiden. Alla som varit officerare vet att det inte är möjligt att välja ut ett. Det finns så många första platser.

Det jag så här i backspegeln dock kan konstatera (och där är jag säkert inte ensam) är att jag nog aldrig mer kommer att hamna på en arbetsplats med ett så fantastiskt, kamratligt umgänge kollegor emellan.

Nulli Secundus.

Jens Östrup
FA Kapten

Missa inte slagfältsresan i maj 2013!

Livgrenadjärföreningen har planerat en resa till slagfälten vid Axtorna, Hälsingborg, Landskrona och Lund lördagen den 18 maj till söndagen den 19 maj 2013.

Avresa sker med sk helturistbuss från Garnisonsmuseum på lördagen kl 0800 och återkomst planeras till söndagen kl 1830. Reseledare blir Olof Sahlén och förutom genomgångar i terrängen delas det ut redogörelser över slagen med kartsnitt:

Axtorna 1565
Hälsingborg 1710
Landskrona 1677
Lund 1676

Före genomgång på plats delas ett papper ut: bakgrund till slaget och översiktligt händelseförlopp. På plats sker ca en tim genomgång av slagets förlopp och dess följder.

Natten mellan lördag och söndag tillbringas på hotell i Hälsingborg, med möjlighet till förbrödring och så kallat turande. Frukost på söndagen inmundigas på hotell i Hälsingborg, lunch lördag och söndag äts "fältmässigt" vid bussen – soppa motsvarande. Middag lördag äts gemensamt på hotellet i Hälsingborg.

Preliminär kostnad per person i dubbelrum vid 40 deltagare: 1 900 kr.
Enkelrumstillägg: 400 kr.

Senast 12 april 2013 måste du anmäla dig till olof.sahlen@comhem.se eller 013 15 79 45.

Du kan även anmäla dig preliminärt och bekräfta senast 12/4. Ange gärna vem du vill bo tillsammans med.

GLÖM INTE att
Livgrenadjärföreningens
årsavgift (200 kronor)
ska betalas till
PG 13 37 31-0
senast 31 mars.

Har du inte meddelat din e-postadress eller bytt till en ny, så meddela sekreteraren:
karlsson.013353443@telia.com

Antingen eller..!

Debatten om Garnisonsmuseets flytt eller inte flytt har pågått under flera år.

Det ena beskedet har avlöst det andra. Ibland har vi suckat av glädje. Ibland av sorg.

I Östgöta Correspondenten 21 februari beskrevs läget i en artikel med rubriken:

Beslut om museiflytt dröjer.

”Nu finns pengarna till en flytt av Garnisonsmuseet, men en pusselbit fattas – länsstyrelsens tillstånd.”

Westmanska-Wernerska stiftelsen har donerat 15,8 miljoner kronor till flytten, så finansieringen är klar.

Corren hade gjort en intervju med Rolf Edelman (m) som är ordförande i stiftelsens nämnd. Så här återgav reportern Viktor Andersson uttalandet från Edelman:

”Vi inväntar deras (Länsstyrelsens) beslut, men då vi har tagit stark ställning i frågan så förutsätter vi att flytten kommer att bli av.”

Länsantikvarien, Jan Eriksson, har tidigare sagt nej till en flyttning av det gamla huset. Motiveringen har då varit att byggnaden är kulturminnesskyddad och därmed inte **får** flyttas. Rolf Edelman påpekar i Correns artikel att byggnaden tidigare har flyttats (från Malmen), men det är argument som inte tycks bita på Länsstyrelsen.

Enligt Corren vill Länsstyrelsen inte uttala sig i nuläget och att det leder till förseningar som kan innebära att stiftelsens miljonstöd stoppas – detta trots ett mycket tydligt önskemål från den kommunala ledningen som vill att Garnisonsmuseet får ett fortsatt liv i Gamla Linköping. Enligt Corren anser Rolf Edelman att risken annars är att det gamla trähuset kommer att förtvina på sin nuvarande plats.

HÅLL TUMMARNÄ!

Forts från sidan 1:

Presidenten, Syngman Rhee, och den sydkoreanska allmänna opinionen ansåg att kriget skulle föras ända upp till kinesiska gränsen och att halvön skulle återförenas som ett Korea. Något fredsavtal har således aldrig ingåtts så de båda länderna befinner sig fortfarande med andra ord; i krig med varandra.

Det finns hur mycket litteratur som helst att tillgå och fördjupa sig i för den intresserade omkring ”det bortglömda kriget” så jag begränsar mig därmed till denna mycket komprimerade sammanfattning.

Internationell insats i en annan kultur

Avslutningsvis några personliga reflexioner efter två och ett halvt år i Sydkorea eller det som jag kommit att kalla ”my second Homeland”.

Så snart jag accepterat att vara Delegationschef i Neutral Nations Supervisory Commission (NNSC) började mina förberedelser inför uppgiften. Under ca ett års tid studerade jag koreansk geografi, historia, kultur, ekonomi och politik. Jag hade också möjligheten att å Armeinspektörens vägnar inspektera agerande delegation samt besöka Nordkorea och Pyongyang. Ett mycket slutet och utfattigt land som i princip helt saknar demokratisk utveckling och respekt för mänskliga rättigheter. Det går inte att föreställa sig befolkningens eländiga levnadsvillkor och den terror de utsätts för av sin egen despotiska regim.

Situationen på den koreanska halvön beskrivs bäst som den sista relikten från det ”Kalla kriget” med ett permanentat status quo så länge kineserna lägger veto i Säkerhetsrådet mot allt som skulle kunna innebära en förändring och förbättring. Man kan bara

hoppas att det är en tidsfråga innan allt rämnar men sönderfallet kan inte tillåtas ske okontrollerat med allt vad det skulle innebära både för Kina och Sydkorea och uppbyggnaden måste ske under ordnade former.

Sydkorea är en ung demokrati med allt vad det innebär. Traditionen är mycket stark vad gäller seder och bruk och Konfucius kastar fortfarande sin skugga över samhället som sådant. Utvecklingen sedan Koreakrigets slut har varit enorm för att inte säga explosionsartad och landet har fortsatt mycket höga ambitioner inom i princip alla samhällsområden. Den yngre generationen influeras i likhet med andra kulturer av en gränslös globalisering som kommer att påverka förändringen i allt snabbare takt. Ja det finns enormt mycket att imponeras av men också en del som förskräcker.

Nästa år är det 60 år sedan Armistice Agreement (AA) ingicks och Sverige har varit representerat alltsedan dess. Nästan 1000 svenskar har tjänstgjort i Övervakningskommissionen vilket är ett stort åtagande för nationen Sverige. Det finns anledning att uppmärksamma detta inte bara i vårt bilaterala samarbete utan även i internationella sammanhang.

När jag höll mitt avskedstal i samband vår ”Change of Command” försökte jag sammanfatta mig i orden: ”Jag förberedde mig under ett år inför min tid i Sydkorea och kan efter två och ett halvt år konstatera att ju längre jag levit i landet desto mindre förstod jag”.

Icke förty kan man inte undgå att fascineras av landet, kulturen och framför allt människorna som gjort ett livslångt intryck inte bara på mig utan också min familj.

Kam sa ham ni da!

Crister Lidström

Conference Row, sydkoreansk soldat i förgrunden, nordkoreanska i bakgrunden.

Foto: Per Sandgren FM

Vad har hänt?

För 60 år sedan samlades 50 000, kanske 60 000, ynglingar vid regementen eller andra försvarsanläggningar för att fullgöra sin värnpliktstjänstgöring. Det gällde inte bara militära färdigheter utan också överlevnadsskydd, civilt försvar och allmän hyfs.

Jag tillhörde en grupp som i buss transporterades från Linköpings järnvägsstation till Kungliga Livgrenadjärregementet. Vi var ingen homogen grupp, några kom direkt från skolbänken, andra hade påbörjat yrkesverksamhet inom lantbruk eller industri, eller bodde hemma och åt mammas köttbullar och fick sängen bäddad, och någon hade adlig bakgrund.

Nu var vi emellertid lika, Andersson och Adelsson, vi skulle bli livgrenadjärer, passa tider, lyda order, marschera och snabbt byta mellan frukostens grötrock och exercisuniform.

Snart fick vi själva ge order och föra befäl. Närhelst två eller fler soldater förflyttade sig över kaserngården förde en befäl, beredd att göra anmälan: "Major, tredje kompaniet, tre man på väg till cykelverkstaden". Svaret blev om jag minns rätt: "Det är bra, fortsätt med det".

Likasa fick vi lära oss att utbilda senare inryckta soldater i exempelvis k-pistens funktionering med den klassiska pedagogiken: visa, instruera, öva. På cykelförflyttningar till Prästtomta eller soldatmarscher skaffade vi en grundkondition, som vi ännu som äldre har glädje av.

Kanske var inte varje timme effektivt utnyttjad men då skapades kamrat- och vänskapsband som varade livet ut. Var helst i

det civila livgrenadjärer möttes kom snart de goda minnena från värnpliktstiden fram. Då mindes vi stora personligheter som kapten Grevelius, löjtnant Skeppstedt, den argsinne men innerst inne omtänksamme och vänlige fanjunkaren G T Andersson, sergeanterna Ringvide, Unkas Johansson och Nygren, den senare känd som en duglig chef för repetitionskompanierna. Muckardagen upplevde vi med glädje men med stänk av vemod.

Åter i det civila blev det så småningom dags för en repmanad. Vi ryckte in vid en avlägset belägen bondgård, träffad såväl något välbekant befäl från värnpliktstiden som reservare vilka med civil framtoning förde befäl. Där fanns också några kamrater från grundutbildningen. Vi utrustades med kpistar, cyklar, kalsonger m m. En snabbuppställning i grupper, snabb inskjutning av handeldvapnen. Efter tre dagar var vi stridsberedda och förbandet kunde per cykel förflyttas till vår krigsplacering - berett att försvara vårt land.. Där vidtog fältarbeten med skyttevärn och till och med skyddsrum. Bland oss fanns byggnadsarbetare, snickare, betongarbetare och dessa tog snabbt ledningen så att arbetena blev proffsigt utförda. På samma sätt skedde mobilisering i landet och i ett skärpt läge kunde vi på några veckor ställa upp med en armé på hundratusen man. Månaden gick snabbt och snart kunde vi med förbättrad kondition återvända hem.

Vad har hänt?

Nu som åttaåringar och med sextioårig historia bakom oss kan vi endast i press och TV följa försvarets utveckling eller snarare avveckling. Vi har läst att Överbefälhavaren inte på nio månader har förmått utrusta ett halvt kompani för fredsbevarande insatser i Afganistan. Försvarets stolthet JAS-Gripen har haft för få flygtimmar på grund av brist på flygbränsle och att det saknas reservdelar och stundom finns det inga piloter. I massmedia har vi sett ÖB omgiven av ett halvdussin generaler och oräkneliga överstlöjtnanter sysselsatta med rationaliseringsåtgärder och besparingar. Det sägs att "fullt utbyggt" skall försvaret år 2016 uppgå till 10 000 män och kvinnor om man lyckas genomföra rekryteringen. Dock återstår för de nya soldaterna att finna husrum och sängar. Kasernerna är ju antingen rivna eller ombyggda och sängarna skrotade eller försålda. **Vad har hänt?**

C-A Wirell
1044-11-49

Tidningen för
Livgrenadjärföreningen,
Sveartilleriföreningen
och Östergötlands försvar.

ISSN 1654-854X

Ansvarig utgivare:

Mats Löfgren.

Huvudredaktör:

Göran Lindqvist
Parkvägen 18, 590 18 Mantorp
Telefon: 0708-436 346
E-post: gli@massmedia.se

Nästa nummer:

Utkommer i maj 2012.

Vid användande av artiklar och/eller bilder ur tidningen ska källan anges.

ÖSTGÖTAGRENADJÄREN

Ärgång 74 • Nummer 1

Redaktion:

Mats Löfgren, Bertil Karlsson,
Peter Altvall och Göran Lindqvist.

Medlemsavgift:

200 kronor per år. Två nummer av Östgötagrenadjären ingår. Betalas till postgirokonto 13 37 31-0 senast siste mars.

Sveartilleristen

Ärgång 49 • Nummer 1

Redaktion:

Lennart Gustafsson och Anders Berg.

Medlemsavgift:

Medlemsavgift 100 kr per år.
Tidningsavgift 200 kr per år.
Familjemedlem 25 kr.
Ständig medlemsavgift 1 500 kr.
Betalas till postgirokonto 516 96-3

